

L a n d s k a p s n ä m n d e n s framställning

N:o 2/-29. till Ålands landsting om antagande av landskapslag
om enskilda skogar i landskapet Åland.

Uti skogslagen för storfurstendömet Finland, given den 9 september 1886, erhöll riket en lag, som motsvarade då rådande behov av mer uttömmande lagstiftning på skogsbrukets område, än vad 16 kap. Byggningsbalken i 1734 års lag med de kompletterande författningar, som under årens lopp utfärdats, erbjöd. På grund av den alltmer vaknande uppfattningen om betydelsen för riket av dess skogsmarker, häri inbegripet också de enskilda skogarna, icke allenast såsom rikets betydelsefullaste naturtillgång, utan även såsom klimatreglerande faktor, visade det sig att de i lagens 14 § ingående bestämmelserna emot skogsskövling å de enskilda skogsmarkerna voro alldeles otillräckliga, varför detta lagrum ur lagtexten utbröts och utbyggdes till en fristående förordning angående åtgärder till förekommande av skogsskövling, som utfärdades den 2 november 1917. Uti sina 5 olika kapitel uppräknar förordningen uttömmande de sätt, på vilka enskild skogsmark icke må utnyttjas ävensom påföljderna av skogsmarks begagnande i strid med förordningens föreskrifter, varhos däri även ingå organisatoriska stadganden om de myndigheter, å vilka uppsikten över förordningens efterlevnad ankommer.

Denna förordning gällde i riket inklusive Åland intill den 1 januari innevarande år, då i riket lagen av den 11 maj 1928 om enskilda skogar trädde i kraft. Sistnämnda lag kompletterades medelst särskilda, den 13 sistlidne september utfärdade författningar, nämligen, a) statsrådets beslut angående verkställighet av lagen om enskilda skogar, samt beslut b) innefattande instruktion för skogsvårdsnämnderna, c) angående upphörande av länsskogsnämndernas och vidtagande av skogsvårdsnämndernas verksamhet och d) om centralskogssällskap.

Denna nya lag om enskilda skogar är i all huvudsak lika lydande med förenämnda förordning angående åtgärder emot skogsskövling samt påföljderna därav. Det enda väsentligt nya i lagen hänför sig till bestämmelserna om de organ, åt vilka uppsikten över handhavandet av den privata skogsvården överlämnats. Enligt den tidigare förordningen ålåg nämligen sådant länsskogsnämnderna, medan enligt den nya lagen dessas uppgifter uppdragits åt skogsvårdsnämnderna. Dessa äro att anses såsom i huvudsak privata organ, vilkas ledamöter tillsättas av de inom deras resp. distrikt verkande lantbruks-, hushållnings- och centralskogssällskapen samt stå under forststyrelsens inseende. Medlemsantalet utgör högst fem och minst tre och biträdes nämnden av en eller flera forstmästare och nödigt antal instruktörer. Under skogsvårdsnämnderna fungera de kommunala skogsnämnderna såsom under tidigare gällande lagstiftning.

Inseendet över den privata skogsvärden inom landskapet har härintills omhänderhaft av länsskogsnämnden i Åbo och Björneborgs län. Visserligen åligger enligt självstyrelselagen förvaltningen av hithörande ärenden landskapets myndigheter, men då dessa ej till sitt förfogande haft någon tjänsteman med tillfyllestgörande kompetens, har ifrågavarande förvaltningsdetalj tillsvidare ej övertagits av landskapsnämnden. Genom att 1917 års förordning numera i riket upphört att gälla och länsskogsnämnderna indragits, har emellertid landskapet ställts inför nödvändigheten att nu övertaga förvaltningen jämväl av skogsvårdsärendena i landskapet. På grund av sin sammansättning torde ju nämnden också härför vara rätt lämplig och den nödiga trängre fackkunskapen kan tillföras nämnden på enahanda sätt som ifråga om skogsvårdsnämnderna i riket genom anställandet av fackutbildade befattningshavare.

Det förslag om lag angående enskilda skogar i landskapet, som nedan framlägges, är i allt väsentligt överensstämmande med rikets motsvarande lag med den avvikelse, att Landskapsnämnden tillika fungerar såsom skogsvårdsnämnd. Dock har med avseende å själva lagens uppställning en ändring av Landskapsnämnden vidtagits. Uti rikets lag synes nämligen tyngdpunkten hava förlagts till bestämmelser om vad som enligt densamma är vid skogstäkt förbjudet, medan i föreliggande

förslag de positiva påbuden ifråga om skogsvården främst betonats samt de rent negerande bestämmelserna förlagts till andra rummet. Uti rikslagen behandlar sålunda dess 1:sta kap. skogskövling och påföljderna därav, medan motsvarande bestämmelser återfinnas i förslagets fjärde kapitel samt övriga stadganden i rikslagen uti förslaget fördelats så, att de bättre överensstämma med lagsystematikens fordringar.

Förslagets inlämnande till Landstinget har påskyndats av tvenne omständigheter. Såsom i det föregående framhållits har nämligen från och med ingången av detta år länsskogsnämnderna i riket indragits, varför landskapet sålunda ej vidare kan använda sig av länsskogsnämnden i Åbo och Björneborgs län för uppsikten över sin privata skogsvård. Då emellertid avverkningarna i vanlig omfattning för närvarande pågå i landskapet, har denna gren av förvaltningen ej vidare kunnat av Nämnden skjutas å sido, utan har Nämnden med stöd av självstyrelselagens föreskrifter från ingången av detta år övertagit förvaltningen av skogsvårdsärendena uti landskapet i enlighet med stadgandena i 1917 års förordning, som i tillämpliga delar måste anses fortfarande gälla i landskapet.

En annan anledning, varför föreliggande lagförslag av Nämnden ansetts brådskande, ligger däri, att statsrådet uti sitt beslut av den 13 sistlidne september, enligt vad Landskapsnämnden förmodar av förbi-

seende jämte de svenskspråkiga kommunerna i södra Finland hänfört även landskapet Åland till Helsingfors skogsvårdsnämnds verksamhetsområde.

Då enligt 8 mom. 9 § självstyrelselagen lagstiftningen om idkande av jordbruk, fiske och andra näringar och yrken, med undantag av grunderna för ^{nu} att idka näring och yrke, ankommer å landstinget samt förty självfallet även jordbrukets binäringar, till vilka är att hänföra bl.a. skogsbruket, underligga samma bestämmelser, fäste Landskapsnämnden uti skrivelse för den 25 sistlidne september lantbruksministeriets uppmärksamhet vid det begångna misstaget samt anhöll om att detsamma snarast måtte rättas.

Landskapsnämndens förenämnda yrkande hänsköts i avseende å utlåtande till Högsta domstolen, som i avgivet, synnerligen märkligt yttrande utlät sig därhän, att statsrådet i kraft av stadgandet i 11 § självstyrelselagen ägt rätt att utsträcka sitt beslut att gälla även Åland, dock endast under förutsättning att Landskapsnämnden därförinnan beretts tillfälle att i ärendet avgiva utlåtande, varhos Högsta domstolen ytterligare framhåller, att lagstiftningen på området visserligen ankommer å Landstinget, men att de i lagen om enskilda skogar ingående stadganden, som i allmänt intresse inskränker rätten att använda dylika skogar ävensom föreskrifterna rörande uppsikten över lagens efterlevnad och om de organ, som för detta ändamål måste inrättas, äro att hänföra till

grunderna för rätten att utöva jordbruksnäring. Då Högsta domstolen tillika i sitt utlåtande framhåller, att Landskapsnämnden tillkommer rätt att utfärda närmare bestämmelser angående skogsvårdsnämndens verksamhet, vilken myndighet jämväl skall underlyda dess förvaltning, är det, åtminstone för Landskapsnämnden, omöjligt att vinna klarhet i frågan, huru och på vilket sätt landskapets skogsvård skall kunna å ena sidan hänföras till Helsingfors skogsvårdsnämnds verksamhetsområde samt Landskapsnämnden tillika, med avseende å sagda skogsvårdsnämnds sammansättning och verksamhet, skall kunna utöva sina av Högsta domstolen medgivna förvaltningsbefogenheter i fråga om samma nämnd, som givetvis står under vederbörande riksorgans uppsikt. Landskapsnämnden har förty ej ur Högsta domstolens anförda utlåtande ansett sig böra utläsa annat, än att landskapet måste anses skyldigt att upprätthålla ett dylikt organ för övervakande av den enskilda skogsvården, som lagen om enskilda skogar förutsätter, resp. själv övertaga sagda uppgift. Den sistnämnda utvägen måste väl anses såsom det enda möjliga, då tillsättandet av en särskild skogsvårdsnämnd för landskapet med hänsikt till det jämförelsevis obetydliga verksamhetsområdet uppenbart komme att falla sig alltför kostsamt och fördenskull ej torde kunna ifrågasättas.

Om denna sin uppfattning ävensom därom, att Landskapsnämnden ej ansett sig kunna biträda Högsta domstolens utlåtande även i det avseende uti det

samma också på annan grund konfirmerats statsrådets behörighet att hänföra landskapet under Helsingfors skogsvårdsnämnds verksamhetsområde, då 11 § i självstyrelselagen, å vars ordalydelse Högsta domstolen härvid åberopat sig, i själva verket måste anses innehålla något annat, än vad sagda domstol därur utläst, har Landskapsnämnden, vars yttrande senare inbegärts, uti framställning av den 28 sistlidne december härom underrättat statsrådet samt tillika meddelat att Landskapsnämnden, emot sin egen övertygelse och med hänsikt till vad dess plikt och ansvar in för landskapet bjuder, ej kunde i ärendet avgiva sådant utlåtande, som i förenämnda 11 § i självstyrelselagen omförmäles. Vilket beslut statsrådet med anledning av det omnämnda i ärendet träffat, är emellertid tillssvidare för Landskapsnämnden obekant.

Med hänvisning till det ovanstående får Landskapsnämnden förty vörd- samt föreslå, att Landstinget ville antaga nu ifrågavarande lagförslag i följande lydelse

”På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit nedanstående

L a n d s k a p s l a g

om enskilda skogar i landskapet Åland.

I Kap.

Om landskapets skogsvårdsmyndigheter.

1 §.

De enskilda skogarna i landskapet utgöra dess värdefullaste tillgång och må förty desamma nyttjas till skogstäkt endast på sätt och i den ordning denna lag stadgar.

2 §.

Uppsikten över efterlevnaden av denna lag tillkommer landskapsnämnden, vilken det jämväl åligger att genom härför anställda tjänstemän främja den privata skogshushållningen, att sprida kunskap om rationell skogshushållning, att leda och biträda vid utförandet av forstliga arbeten, att främja och stödja forstligt samarbete, att föranstalta därom, att inom landskapet finnes tillräcklig tillgång på skogsfrö och planter av kontrollerad, för orten lämplig beskaffenhet, ävensom att i övrigt vidtaga behövliga åtgärder till utvecklandet av landskapets skogshushållning.

3 §.

Till biträde åt landskapsnämnden skall i varje kommun tillsättas en kommunal skogsnämnd, bestående av minst tre medlemmar och lika många suppleanter. Likväl äge landskapsnämnden makt att befria kommun från tillsättande av skogsnämnd, då detta prövas kunna ske utan men för skogsvården i kommunen. I det fall ankommer utövningen av skogsnämndens åligganden å kommunalnämnden.

Om utgången av val av medlemmar i kommunal skogsnämnd bör ofördröjligen

hos landskapsnämnden anmälas.

4 §.

Medlemmar och suppleanter i kommunal skogsnämnd utses av kommunen bland där bosatta, med skogshushållning förtrogna personer. Beträffande kompetens för medlemskap i kommunal skogsnämnd ävensom avsägelse från dylikt skall iakttagas, vad om kommunalfullmäktiges medlem är stadgat.

Instruktion för kommunal skogsnämnds verksamhet uppgöres av kommunen.

Instruktionen bör i avseende å granskning överlämnas till landskapsnämnden, å vilken ankommer att fastställa densamma, för såvitt den icke befunnits stridande mot denna lag eller andra lagstadganden.

5 §.

Kommunal skogsnämnd avlönas med kommunens medel. Ersättning för de i 9 § omförmälda besiktningar erhålla likväl medlemmarna i kommunala skogsnämnden av landskapsnämnden.

II Kap.

Om avverkning och om åtgärder för tryggande av skogens återväxt.

6 §.

Avverkning av skog skall så bedrivas, och efter avverkning med marken så förfaras, att skogens återväxt snarast säkerställas.

Yngre växtlig skog må icke avverkas annorlunda än genom för sko-

gens utveckling ändamålsenlig gallring, där icke avverkningsområdet skall tagas i bruk för ändamål, som uppräknas i 20 § av denna lag.

7 §.

Har jordägare överlåtit skog till avverkning, bör innehavare av avverkningsrätten, innan avverkning vidtager, hos den kommunala skogs-nämnden göra skriftlig anmälan om avverkningsplatsen, avverkningens omfattning och avverkningsvillkoren samt tiden, då avverkning vidtager. Avverkar jordägaren själv skog till försäljning eller för förädling till avsalu, göra enahanda anmälan.

Omförmålda anmälningsskyldighet äge likväl icke rum, då skog avverkas enligt plan, som av landskapsnämnden godkänts, eller då jordägare själv avverkar skogen genom rationell gallring av densamma.

Landskapsnämnden bör tillhandahålla de kommunala skogsnämnderna nödigt antal blanketter för skogsavverkningsanmälningar.

Anmälningarna böra av kommunala skogsnämnden insändas till landskapsnämnden.

8 §.

Skogsägare, som genom kalhuggning avverkat eller låtit avverka skog till en areal av en halv hektar eller mer, vare skyldig att hyggesytan inom två år efter avverkningen nyplantera eller beså, därest icke genom besiktning framgått, att återväxten utan dylik plantering eller sådd

är tryggad. För ändamålet behövlige skogsplantor skola, i den mån landskapets plantskolor härtill förslå, kostnadsfritt genom landskapsnämnden tillhandahållas skogsägaren.

Uraktlåter skogsägare det sålunda påbjudna, må nyplantering genom landskapsnämndens försorg å platsen ske samt kostnaderna på sätt i 32 § säges, av skogsägaren ersättas.

9 §.

På skäl föreligger till misstanke, att avverkning i strid med föreskriften i 6 § ägt rum eller att godkänd plan eller fredningsföreskrifter eller i 11 § omförmålt fredningsavtal överträtts, låte landskapsnämnden i dess tjänst varande forstmästare eller skogsinstruktör anställa besiktning med biträde av tvenne ledamöter av skogsnämnden i den kommun, inom vilken skogen är belägen.

Verkställandet av sådan besiktning kan av landskapsnämnden överlämnas åt den kommunala skogsnämnden.

Om besiktningen skall, där sådant utan att vålla uppskov kan ske, jordägaren samt avverkningsrättens innehavare eller den, som leder avverkningen, underrättas.

10 §.

Över besiktning skall upprättas syneinstrument.

Finnes vid besiktning, att sådana överträdelser ägt rum, som i 9 §

sagts, skall i syninstrumentet intagas utredning om överträdelsens be-
skaffenhet ävensom synemännens utlåtande angående behövligheten och om-
fånget av fredningen, erforderliga åtgärder för åstadkommande av återväxt
och dess betryggande samt beräkning av de av dessa åtgärder föranledda
kostnaderna.

11 §.

Finner landskapsnämnden på grund av verkställd besiktning, att skog
skövlasts, uppgöre med jordägaren eller innehavaren av avverkningsrätten
eller med dem båda skriftligt avtal om skogens fredning samt åstadkom-
mande av återväxt och dess betryggande.

Kan överenskommelse icke fås till stånd eller hava godkänd plan eller
fredningsföreskrifter öfverträtts, bör landskapsnämnden överlämna saken
till domstols behandling.

12 §.

Å landskapsnämnden skall föras förteckning öfver samtliga inom landska-
pet belägna skogar, som äro fredade och beträffande vilka i 11 § omfö-
r-
mält avtal är gällande eller vilka brukas enligt av landskapsnämnden god-
känd plan.

I förteckningarna böra jämväl antecknas andra nödiga omständigheter, som
hänföra sig till skogens fredning samt åstadkommande av återväxt och dess
betryggande.

Förteckningarna äro offentliga och skall på anhållan utdrag ur dem ut-
givas.

Vad i den uti 12 § omförmälda förteckning enligt denna lag antecknats, skall anses hava kommit till tredje mans kännedom.

III Kap.

Vid landskapsnämnden anställda skogsvårdstjänstemän.

14 §.

Vid handhavandet av uppsikten över den enskilda skogsvården biträdes landskapsnämnden av en landskapsforstmästare samt nödigt antal instruktörer.

Landskapsforstmästaren bör uppfylla villkoren för erhållande av extra ordinarie forstmästartitel samt i övrigt besitta sådan skicklighet och förmåga, som ett framgångsrikt handhavande av befattningen förutsätter.

Av skogsinstruktör fordras, att han genomgått fullständig lärokurs vid två-årig forstskola. Kan sådan skogsarbetsledare, som genomgått två-årig forstskola, icke erhållas, må till skogsinstruktör antagas även den, som genomgått annan genom statens försorg anordnad lärokurs i skogshushållning och dessutom ådagalagt sådan skicklighet och förmåga, som ett framgångsrikt handhavande av befattningen förutsätter.

15 §.

Forstmästaren föredrager inför landskapsnämnden de ärenden, som grunda sig på stadgandena i denna landskapslag samt jämväl övriga un-

der skogsvården fallande frågor. Forstmästaren är även pliktig att i de
mån behov härav föreligger samt hans övriga tjänstegöromål tillåta del-
taga i och leda instruktionsarbetet på skogsvårdens område inom landska-
pet.

16 §.

Instruktör åligger att verkställa de uppdrag ifråga om den privata
skogsvården, som åt honom av landskapsnämnden uppdragas, att biträda
skogsägarena med upplysningar och råd vid skötseln av deras skogsmarker,
att bidra vid anordnandet av skogshushållningstävlingar och skogsdagar
samt exkursioner, att biträda skogsägare vid gemensamma försäljningar,
att genom föredragsverksamhet väcka intresse för skogshushållning, att
på anhållan av skogsägare verkställa utstämplingar och taxeringar samt
att i allmänhet beflita sig om skogsskötselns allsidiga höjande inom
landskapet.

17 §.

I landskapets tjänst anställd forstmästares och skogsinstruktörs bo-
ningsort och avlöning fastställas av nämnden.

Likaså bestämmer nämnden om den tillkommande ersättning för resor
samt för rese- och förrättningsdagar.

Skogsinstruktör bör föra dagbok över sina resor och förrättningar i
enlighet med av landskapsnämnden meddelade närmare anvisningar.

18 §.

Ej må i landskapets tjänst anställd forstmästare eller skogsinstruktör åtaga sig skogsförsäljning eller förmedling av dylik förutom på förordnande av landskapsnämnden, ej heller må han utan nämndens tillstånd mottaga besyssla, som han är lagligen berättigad att avsäga sig.

IV Kap.

Om skogsskövling och påföljderna därav.

19 §.

Skog må icke skövlas; och må förty skog ej så avverkas eller marken efter avverkning lämnas i sådant skick eller med densamma så förfaras, att skogens naturliga återväxt därigenom äventyras.

Skogsskövling skall jämväl anses äga rum, där avverkning av ung växtlig skog sker på sätt, som icke överensstämmer med en rationell gallring av skogen.

20 §.

Skogsskövling må icke anses äga rum, om avverkningsplatsen uppodlas till trädgård, åker eller äng eller användes till byggnadstomt, uppslagsplats eller annat likartat ändamål. Lag samma vare, om avverkning sker till husbehov eller om avverkningen avser utläggande av en mot lägenhetens behov svarande beteshage eller ock dess förbättrande å mark, som med avseende å beskaffenhet och läge är därtill lämplig.

Till skogsskövling må icke heller hänföras avverkning, som sker enligt en av landskapsnämnden för viss tid godkänd plan och tillräcklig säkerhet hos landskapsnämnden ställts för åstadkommande av återväxt och dess betryggande.

Sådan plan, som i föregående mom. omförmäles, skall till landskapsnämnden inlämnas i två exemplar, av vilka det ena med åtecknat beslut till sökanden återlämnas.

Försummas något, som i den godkända planen föreskrivits, eller finnes den lämnade säkerheten otillräcklig och ny giltig säkerhet icke lämnas, pröva nämnden, huruvida den medgivna avverkningsrätten bör återkallas.

21 §.

Har skog å lägenhet skövlats, skall skogen eller del därav förklaras fredad, och bör, när sådant finnes nödigt, i samband med fredandet åtgärd vidtagas för åstadkommande av återväxt och dess betryggande.

Fredning innefattar förbud mot avverkning av skog eller brukande av skogsmark eller vardera, med eller utan inskränkningar. I varje särskilt fall bestämmes fredningens omfång och tiden för densamma i enlighet med vad förhållandena prövas erfordra.

Avverkning till lägenhetens husbehov och brukande av skogsmark till betning må icke genom fredningsföreskrifterna förbjudas, utom då skogens

återväxt sådant fordrar.

22 §.

Fredningsföreskrift utfärdas av underdomstol å den ort, där skogen finnes.

Landskapsnämnden have likväl makt att interimistiskt påbjuda fredning av lägenhetens skog, dock icke i större omfattning än vad till tryggande av återväxten å det skövlande området och till förebyggande av fortsatt skövling är nödigt. Sådan fredning vare gällande till dess avtal, varom i 11 § nämnes, träffats eller domstol annorlunda förordnar.

23 §.

Har landskapsnämnden förklarat skog interimistiskt fredad, låte genast tillställa beslutet därom, skriftligt avfattat, jordägaren även som innehavaren av avverkningsrätten eller den, som leder avverkningsgen. Anträffas ej den, vilken beslutet skall tillställas, i sin bostad, må han om beslutet underrättas genom anslag å hans husdörr.

Är jordägare ej bosatt i den kommun, där lägenheten finnes, må beslutet tillställas den, vilken sköter lägenheten.

Omfattar fredningen områden, å vilka avverkning ej är helt och hållet förbjuden, skall nämnden, då beslutet om fredning fattas, tillika bestämma, huru avverkningen å dessa områden må fortsättas.

24 §.

Vården om skogens förnyring och återväxtens betryggande åligger landskapsnämnden. Verkställigheten av härför erforderliga åtgärder kan dock av landskapsnämnden överlämnas åt jordägaren, såframt säkerhet tillräckligt föreligger att dessa åtgärder fullgöras.

25 §.

Har genom brand, storm eller annan övermäktig händelse eller ock genom betning av egna kreatur eller åverkan skada å skog skett i sådan omfattning, att densamma bör likställas med skogsskövling, skola sådana åtgärder till betryggande av nöjaktig återväxt vidtagas, som i detta kapitel säges.

Har skada skett genom övermäktig händelse, skola för nyplantering nödiga skogsplanter kostnadsfritt till skogsägaren av landskapsnämnden utgivas.

V Kap.

Om överträdelse av denna lag samt kvarstad.

26 §.

Underlåter någon att göra i 7 § föreskriven anmälan eller brukar någon skog i strid mot fredningsföreskrift eller mot fredningsavtal, som i 11 § omförmäles, eller mot godkänd plan, straffes med böter, såframt icke i strafflagen högre straff härför stadgas.

Har skog brukats i strid mot fredningsföreskrift eller fredningsavtal, vare sålunda olovligen avverkat virke eller dess värde förbruttet.

27 §.

Finner landskapsnämnden i de uti 26 § 2 mom. omnämnda fall, att virket bör beläggas med kvarstad, vare vederbörande utmättningsman skyldig att på anmälan av landskapsnämnden verkställa kvarstaden utan överexekutors förordnande.

28 §.

Virke, som belagts med kvarstad, skall säljas å auktion, så snart det dömts förbruttet. Försäljningen kan dock därförinnan äga rum, i fall ägaren eller hans syssloman sådant yrkar eller landskapsnämnden därom anhåller och fara föreligger, att virket eljest förfäres eller dess förvarande blir kostsamare än skäligt är. Försäljningen må av utmättningsman förrättas i den ordning, som om försäljning av utmätt lösegendom är stadgat.

Nedsätter virkesägaren det belopp, vartill virket blivit uppskattat, eller ställer han säkerhet därför, skall kvarstaden genast hävas. Värderingen verkställs av godemän, av vilka ägaren och landskapsnämnden vardera utse en och de sålunda valde en tredje. Enas parterna, må de uppdraga värderingen åt en enda person. Underlåter sakägare att

utse god-man eller enas ej de valde gode-männen om val av den tredje, ankommer sådant val å kommunalfullmäktiges ordförande, på därom av sak-ägare eller godemännen gjord anmälan.

29 §.

Behållning av virke, som dömts förbrutet, tillfaller landskapet och användes till främjande av skogsvården.

VI Kap.

Särskilda föreskrifter.

30 §.

I ärenden, som skola avgöras enligt denna lag, äger domstolen, efter fri prövning av alla förekommande omständigheter, fastställa, vad i saken bör anses såsom sant.

I underrätts utslag sökes ändring genom besvär, men går utslaget oberoende härav genast i verkställighet.

31 §.

Domstolarna böra bringa utslag om fredning av skog samt om åstadkommande av återväxt och dess tryggande ävensom andra till området för lagen om enskilda skogar hörande ärenden till landskapsnämndens kännedom, och bör landskapsnämnden i förteckningen över fredningar göra anteckning härom.

Domstolarnas här avsedda utslag utgivas till landskapsnämnden utan

lösen.

32 §.

Den, som skövlat skog, vare skyldig ersätta de kostnader, som åsamkas landskapet av åtgärder för åstadkommande av återväxt och dess betryggande. Är den skyldige annan än jordägaren och kunna kostnaderna av honom icke utfås, ansvare jordägaren för desamma.

33 §.

Med avseende å utmätning av landskapet tillkommande ersättning för i 32 § nämnda kostnader och denna ersättnings förmånsrätt skall iakttagas, vad om kommunalskatt är stadgat.

34 §.

Det ankommer på landskapsnämnden att handlägga och till slut befordra alla de oavgjorda ärenden som från länsskogsnämnden i Åbo och Björneborgs län till nämnden överförts.

35 §.

Å ort, där utmätningsman ej finnes, må länsmän fullgöra, vad i denna lag om utmätningsman är sagt.

36 §.

Stadgandena i denna lag skola iakttagas, förutom beträffande de i 3 kapitlet av skogslagen den 3 september 1886 omförmälda skogarna, i tillämpliga delar jämväl med avseende å övriga skogar. Lagen avser

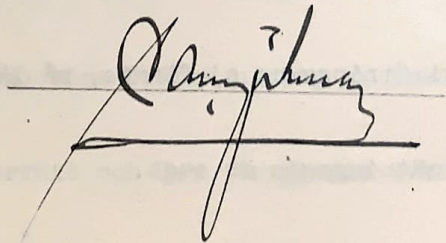
040
emellertid icke skog, som står under landskapets vård och förvaltning,
ej heller skog, som vårdas och brukas i enlighet med av statsmyndig-
het fastställd plan.

37 §.

Denna lag träder omedelbart i kraft. Dock må bestämmelserna i 14 §
av skogslagen den 3 september 1886 tillämpas beträffande sådant bru-
kande av skog, vartill rätt medelst därom ingånget skriftligt avtal
förvärvats före den 19 december 1917. Beträffande sådant brukande av
skog, vartill rätt medelst därom ingånget skriftligt avtal förvärvats
efter sistnämnda dag, men innan denna lag utfärdats, må, såvitt fråga
är om avverkning av ung växtlig skog, tillämpas stadgandena i 1 § 2
mom. av förordningen den 2 november 1917 angående åtgärder till före-
kommande av skogsskövling.

Mariehamn, å Landskapsnämndens kansli, den 12 februari 1928

På Landskapsnämndens vägnar:

Gustaf Ramsay
t.f.